

Kevätleirien huumaa

KOO-VEE:n suunnistajanuorten
matkassa 1980—1996

1982: Yösija vailla vertaa

KOO-VEE:n matkabuumi sai alkunsa tänä vuonna, kun linja-autollinen kooveeläisiä lähti heinäkuussa Itä-Götänmaalle 3-päiväisiin kisoihin. Matkan kohokohdaksi muodostui unohtumaton majoituspaikka, Rinna Länergård, entinen pappila. Matkalla poikettiin mm. Kolmårdeniin ja kiivettiin maakunnan korkeimmalle vuorelle.

1984: Pelkoa ilmassa

Tänä vuonna kesämatkan kohteena oli Norja, jossa osallistuttiin 2-päiväisiin Mo I Ranassa ja Tynsetin iltakilpailuun. Kilpailujen ohessa käytiin Norjan toiseksi suurimmalla jäätiköllä, Svartisenillä, ajettiin bussilla 1630-metrinen tunturin huipulle ja tehtiin luolaseikkailu, josta Sirra Aalto kirjoitti KR 7/84:ssä seuraavasti: ”Iltapäivällä oli sitten vuorossa tämä ikimuistoinen luolavierailu, siellä sitä sai koko ajan pelätä liukkailla kivillä kosken yli hyppiesseen, että jääkö sinne vai eikö jää. Mutta olihan sekin jälkeinpäin ajatellen antoisa muistiinjäävä kokemus.”

1985: Kevään huipentumat alkavat

Vuonna 1985 alkoi seuran historiassa uusi traditio, kevätleirit Ruotsissa. Kevätleirit olivat lahjakkaimmille nuorille (ja myöhemmin aikuisille) suunnattuja, ja niiden tarkoitus oli kehittää fyysisiä ja taidollisia puolia sekä valmistaa suunnistajia kevään kilpailukautta varten. Unohtaa ei myös sovi niiden merkitystä nuorille

kevään kohokohtana. Tänä vuonna leiri pidettiin Örkeljungassa, lähellä Helsingborgia. Leiriläisten mieliin jäivät ainakin hyvät pizzat paikallisessa pizzeria Veronassa.

Omatoimimatkailusta voidaan mainita, että vuonna 1985 kävivät Pekka, Heikki ja Jarno Laine Sveitsissä ruotsalaisen matkatoimiston järjestämällä matkalla. He osallistuivat 3-päiväisiin Les Verrières'ssä ja Bellinzonassa. Välipäivinä he tutustuivat mm. Bodnjärven Mainau-saarella olevaan kasvipuutarhaan ja kiipesivät 2579-metrin korkuiselle Naafkopf-huipulle Liechtensteinissä. Mutta annetaan Pekan kertoa aivan retken alkuvaiheista (KR 7/85): ”Olimme nukkuneet junassa maittavan unen ja saavuimme klo 7.30 Helsingborgiin, josta matkan varsinaisesti oli tarkoitus alkaa. Aikatauluun oli saapumisajaksi merkitty jo 5.20, mutta konduktööri kertoi makuuvaunujen olevan perillä pari tuntia myöhemmin. Ajattelin, olisiko juna todella niin pitkä!”

1986: Aina jalkapallon kimpussa

Tänä vuonna oli nuorille luvassa hieno vuosi, koska kevätleirin lisäksi oli taas vuorossa perinteinen ulkomaanmatka, joka tällä kertaa suuntautui Ranskaan asti. Kevätleiri pidettiin Karlshammnin lähistöllä, ja kesäinen Ranskan matkan odotus lienee vaikuttanut siihen, ettei kukaan kirjoittanut elintärkeää matkakuvausta leiristä; vain pieni maininta löytyy KR 2/86:sta. Halosen Veijon kyydissä olleille mieleen leiristä jäi ainakin paluumatka, kun Veijon Lada alkoi oikutella: yöllä kovassa myrskyssä tuulilasinpyyhkimien sulakkeet menivät sököksi kerta toisensa jälkeen. Veijon täytyikin käydä ostamassa huoltsikalta iso paketti sulakkeita, jottei matka olisi kokonaan tyssännyt!

Nuorten Jukolan jälkeen lähdettiinkin sitten Ranskaan. Matkaa

hehkutettiin kolmen Kotirastin voimalla: KR 7/86:ssa on lyhyt matkakuvaus höystettynä kahden osakilpailun tuloksilla, KR 8/86:ssa on varsinainen matkakuvaus ja KR 9/86:ssa 3. osakilpailun tulokset. Nimimerkki ”Pinokosken” kirjoittama matkakuvaus on mielenkiintoinen ja yksityiskohtainen. Ja mikäpä on ollut kirjoittellessa, kun matkareittikin oli suunniteltu huolella. Menomatalla tutustuttiin Saksassa mm. Lyypekkiin ja Kölnin tuomiokirkkoon, sen jälkeen matka jatkui Luxemburgin kautta majoituspaikkaan Saint-Diéhin Ranskan koillisosassa.

Ensimmäisenä kisapäivänä osa turistimatkailijoista käväisi Pariisissa, ja toisen kisapäivän jälkeen käytiin joukolla Strasbourgis- sa. Poikien suosituin harrastus vapaa-aikana oli jalkapallo: siellä pelattiin, mistä paikka vain löytyi, vaikka kirkon vieressä.

Kisojen jälkeen keula suuntasi kohti Sveitsiä ja Luzernia. Näin ”Pinokoski” kirjoittaa Luzernista: ”Osa jäi katselemaan kaupunkia, toiset lähtivät Pilatus-vuorelle. Se olikin yksi matkan kohokohdis- ta, sillä nousimme maailman jyrkintä hammasratasrataa ylös. Yl- häällä 2.121 metrin korkeudessa näimme, kuinka alppitorvella soi- tetaan ja kuinka Sveitsin lippuja heiteltiin musiikin tahdissa erit- täin taitavasti. Alas vuorelta tultiinkin sitten aluksi gabiini-hissillä ja sen jälkeen pienillä 4 hengen gondoleilla.”

Loppumatka oli bussiajelua takaisin Suomeen. Ja arvatkaa, mitä tapahtui kiitospuheiden aikana? ”Raikuvimmat aplodit sai Ranska- laismetsien mieheksi nimetty Ratteli”, paljastaa ”Pinokoski”!

Anekdoottina voidaan mainita, että Riikka Heino, joka oli tuo- massa 1984 plakettisijoitusta SM-viestistä yhdessä Eijan ja Sirran kanssa, piti ilmeisesti väli vuoden ulkomailla, sillä KR 8/86:n tieto- jen mukaan hän hyppäsi Ranskan matkalle mukaan Kölnistä (asunnoltaan!). Taisipa jonkun H17–18-sarjan pojan ja Riikan vä- lillä pientä romanssinpoikastakin olla...

1987: Heikillä on pallo!

Perinteinen kevätleiri pidettiin tänä vuonna vaihteeksi Tanskassa Sønderborgissa. Tällä leirillä mukana olleet muistavat, kuinka majapaikassa oli yksi pieni ongelma: vain yksi suihku. Mutta — kummaa — hyvinhän siihen tottui, ja loppuviikosta pojille riitti yhden ja tytöille kahden minuutin suihkuvuoro. Vode ja Markku kävivät alkuvuodesta omatoimimatalla Dagomysissä, Sochin lähellä Mustanmeren rannalla. Ilmat olivat suosineet, ja karttoja oli löytynyt.

Vaikka -87 oli virallisesti väli vuosi kesäisten koko seuran matkojen suhteen, niin pieni iskujoukko lähti heinäkuun alkupuolella Norjan nelipäiväiseen Midnattsolgaloppiin, joka järjestettiin Tromssassa ja sen eteläpuolella. Osa porukasta vietti lähes viikon Laineiden mökillä Muoniossa ennen kilpailua. Matkalla oli maskottina mukana Vilenin Heikki, jolla oli mukana pieni jalkapallo. ”Heikillä on pallo!” muistutti hän muita matkalaisia joka käänteessä. Ikävä kohtalo oli osalla retkeläisistä, jotka sairastuivat vatsatautiin — lieneekö asiaa avittanut tapa juoda toisten pulloista?

1988: Matkustamisen monet motiivit

Vuonna 1988 kevätleiri suuntautui jo toistamiseen Karlshamniin. Tämän leirin ehdottomaksi kohokohtaksi muodostui ns. Jonnavenyttely: lapsitähti Jonnan ”Minttu sekä Villen” ja muiden hittien tahtiin suoritettua vapaamuotoista liikehdintää. Sama Jonna eli rock-tähti Jonna Tervomaa liikuttaa meitä vielä nykyäänkin! Ylioppilaskirjoitusten takia Esa ei päässyt mukaan mutta teki oman kevätleirinsä Etelä-Ruotsiin vähän myöhemmin ja osallistui siellä mm. Junior Cupin osakilpailuun. Mutta vuoden kohokohta eli perinteinen koko jaoston kesämatka suuntautui tänä vuonna Norjan

Drammeniin 3-päiväisiin kilpailuihin. Aivan samaan tapaan ei retki kuitenkaan vetänyt väkeä kuin aiempina vuosina, joten matkaan lähdettiin henkilöautoilla.

Menomatalla Westerlundin Jukka tutustutti retkeläiset Silvan tehtaaseen Tukholmassa. Määränpäässä Drammenissa osa porukasta käytti Oslon läheisyyttä hyväksi ja tutustui vapaapäivänä mm. kuvanveistäjä Gustav Vigelandin puistoon ja Holmenkolleeniin. Suosittua ajanvietettä leirintäalueella oli petankki ja sulkkis. Matkustamisen motiiveista kirjoittivat Jösse ja Heli viisaasti: ”Joka tapauksessa koko matka oli varmasti monen mielestä hyvin onnistunut, kuka ajatteli suunnistuksellisesti, kuka muuten.”

1989: Ruotsalaiset osaavat paremmin

Kevätleiri suuntautui Göteborgiin ja Tanskan Silkeborgiin. Kaikkien mieleen se jäi varmasti tempuillevista autoista: toisen pikkubussin — Tarken ohjastaman — vaihdekeppi juuttui kakkoselle jo ennen määränpäätä, ja loppumatka piti körötellä 60 km/h. Ja koska auto piti viedä korjattavaksi, täytyi yhtenä päivänä kaikkien 18 matkalaisen sulloutua samaan pikkubussiin harjoituksiin ja syömään mennessä!

Loppumatka tarjosi vielä yhden autoyllätyksen. Kotirastin tähti-reporttereiksi vakiintuneet Johanna ”Jösse” Hakala ja Heli Vilen kertovat KR 3/89:ssä siitä seuraavaa: ”Jätettyämme osan sakista Toijalaan, kului vain kilometri, kunnes yllätys, yllätys, Tarken auto piiputti taas. Tällä kertaa ongelmana oli tuuletinhinnan katkeaminen. Auto jätettiin tienposkeen ja jälleen kerran loimme tiivistä tunnelmaa ja ahtauduimme tavaroiden kera toiseen autoon.”

Huhtikuussa Eija kävi vielä toisella Ruotsin leirillä: hän osallistui FSO:n matkalle Mullsjöhön. Samoin huhtikuussa Heikki ja Pekko kävivät ylioppilasreissulla Lontoossa, jossa he kävivät Al-

dershotin lähellä suunnistuskilpailuissa. Maastot olivat siellä kuulemma samantyyppiset kuin Tanskassa merenrannikoiden lähistöllä.

Heti MM-kisojen jälkeen ehti Timo vielä mukaan, kun pieni isku-ryhmä lähti testaamaan kuntoaan Ruotsiin 5-päiväiselle O-Ringenille Östersundin lähistölle. Näin Pekko kirjoittaa ko. rasti-
viikosta Kotirastissa 6/89: ”Myös Mietaa oli seuraamassa kisoja ja ottamassa oppia seuraavan vuoden FIN5-rastiviikolle. Hän oli oikeassa, kun tokaisi paikallisille järjestäjille: ’Suomalaiset tuloo jälkijunaassa!’ Muun muassa yksi hyvä keksintö oli se, että joka päivä oli samassa seurassa suunnistavien lähtöajat pistetty noin tunnin sisälle.”

1990: Ruotsalaispoikien glamour

Ja taas vuoden tärkein asia ensimmäisenä: Edellisvuonna 1989 rikkoutuivat perinteet siinä, etteivät kultapojat saaneet enää kultaa neljättä kertaa peräkkäin. Nyt 1990 perinteet rikkoutuivat toisella tavalla: vuodesta 1982 lähtien oli järjestetty jaoston yhteisiä ulkomaanmatkoja kahden vuoden välein: 1982 Ruotsi–1984 Norja–1986 Ranska–1988 Norja. Alkuvuodesta 1990 Kotirastissa 1/90 kyllä mainostetaan Ruotsin matkaa, mutta tällaista matkaa ei ilmeisesti koskaan järjestetty. Mitä oikein tapahtui?

Ilmeisesti kiinnostusta ei ollut tarpeeksi. Itse yhdistän tämän laajempaan ja paljon merkittävämpään muutokseen: seuran nuoret olivat itsenäistymässä ja kasvamassa irti kotoaan. Vuoden 1982—1988 kesämatkat olivat selkeästi perhematkoja, mutta nyt nuoret olivat siinä iässä, että he halusivat alkaa matkustaa itsenäisesti. Vuodesta 1990 alkaen Kotirastin sivuilla alkaakin ilmestyä yhä enemmän ja enemmän omatoimimatkailuun liittyviä juttuja.

Kolikon kääntöpuoli on siinä, että matkakuvaukset muuttuvat samalla yhä suurpiirteisemmiksi. Nuoret tottuivat matkustelemaan enemmän eivätkä enää jaksaneet kirjata matkakokemuksiaan kovinkaan tarkasti ylös. Jopa sellaiset perusasiat, kuin missä käytiin, koska käytiin ja keitä oli mukana, saattavat puuttua jutuista kokonaan. Tässä tuleekin vinkki: matkakuvausten tekeminen kannattaa säilyttää vähiten reissanneille henkilöille. Heissä on vielä intoa ja tuoreutta kirjata tapahtumat tarkasti ylös. Vuosien tai jopa vuosikymmenien päästä voi jutuista löytyvillä yksityiskohdilla olla suuri merkitys!

Yhteisten matkojen buumi siis jäi telakalle 1988, ja se kaivettiin esiin vasta vuonna 1997, jolloin kooveeläiset tekivät matkan Norjan MM-kisoihin Grimstadiin.

Kevätleiri pidettiin huhtikuun alussa Karlskronan lähistöllä. Mikä lienee tähtireportteri Jösseen iskenyt, kun matkasta ei ole kerrottu KR 4/90:ssä juuri mitään? Mutta pojat kyllä muistavat. Tyttöjä leirillä oli poikkeuksellisen paljon: Minna, Tytti, Sirra, Mari, Katja, Heli ja Jösse. Hienoa! Vai oliko sittenkään? Yhdessä leirintäalueen mökkikylässä asui joukko ruotsalaisia poikia, ja yksi kerrallaan tyttöjen kiinnostus suuntautui sinne. Niin sitä sitten alettiin rampata siellä! Sirra oli jo tosin sen verran vanha ja vakiintunut, ettei ruotsalaispoikien glamour iskenyt. Ja taisipa joku tytöistäkin — ehkä Tytti? — vastustella viimeiseen asti, mutta houkutus oli lopulta liian suuri. Ja sitten tulee Tytti vielä kertomaan KOO-VEE:n pojille, kuinka estottomia nämä ruotsalaispojat ovat!

Kevät oli ahkeraa omatoimimatkailemisen aikaa: Timo ”Vode” Val-kama oli 2 viikkoa Floridassa, Opa, Esa, Heikki ja Pekko 2 viikkoa Espanjassa mummojen suosimassa Benidormissa ja Timo Koski 2 viikkoa Kyproksella. Espanjan nelikko osallistui Murciassa 2-päiväisiin suunnistuskilpailuihin ja harjoitteli muutenkin hyvin — jokaiselle tuli yli 300 km matkamittariin kahden viikon aikana.

Edellisvuoden lopullahan Timo törmäsi Euroopan kiertueellaan Jögge Mårtenssoniin Saksassa, ja Jögge oli mukana myös Espanjan kisoissa. Voittiko Jögge kisat, sitä ei Pekan matkakertomus KR 3/90:ssä kerro. (Ja jos nuori sukupolvi ihmettelee, kuka tämä Jögge oikein on, niin ei muuta kuin ”Jörgen Mårtensson” Kuukkeliin.)

Kesän omatoimimatkailusta voidaan mainita, että Pekko kävi heinäkuussa O-Ringenillä Göteborgissa matkaseuranaan poikien MM-kolmonen Sören Nymalm. Esa, Eija ja Reete kävivät heinäkuussa Trondheimissa. Syksymmällä olivat Heikki, Esa ja Eija vielä kaksi viikkoa Unkarissa.

1991: Kielen opiskelua pesutuvalla

Hiihtosuunnistuksesta ei tänä vuonna tullut SM-pistesijoja lainkaan nuorille tai nuorille aikuisille. Aivan kauden alussa (tai edellisen lopussa, miten sen ottaa) Miisu, Opa, Vode ja Timo kävivät omatoimisesti Levillä yli viikon lumileirillä, josta Vode kirjoittaa näin KR 1/91:ssä: ”Tutustuimme myös Ylläksen ja Jerismajan la-tuihin, jotka totesimme verraten hyväiksi. T. Koski halusi myös lähempää tuttavuutta ojanpenkan kanssa, tosin vain hellää hyväilyä. Kunnan kontakteja emme saaneet paikalliseen väestöön ja porotkin olivat liian nopeita meille, joten sosiaaliset kontaktit jäivät enemmän kuin vähiin.”

Kesän omatoimimatkailusta voidaan mainita Jukan matka USA:han, jossa hän lievästi sairasteli, lisäksi Jukka ehti olla Tuulan ja muutaman muun nuorikon kanssa Viron suunnistusliiton leirillä juhannuksen aikaan. Tuulan kommentteja leiristä KR 4/91:ssä ”Viikko natisevilla sängyillä ja laiiksella auttoi arvostamaan Suomea (ja kouluruokaa). – – Reitit oli silleen ’kivasti’ vedetty usein jonkun talon pihan kautta ja siinä sitten kiidettiin milloin

koiria, milloin maanomistajia pakoon.” Esa, Heikki, Pete ja Pekko olivat heinäkuussa mystisellä interrail-reissulla, josta Kotirastissa ei mainita halaistua sanaakaan. Huhujen mukaan pojat yrittivät matkallaan kiivetä Matterhornin rinteellä olevalle Hörnlihüttelle (3260 metriä), mutta pojilla meni kuitenkin pupu pöksyyn jyrkkää rinnettä katsellessa ja kiipeily-yritys tyssähti jo 2960 metriin!

Tämä ryhmiinjako lienee yksi syy siihen, että tänä vuonna tytöt ja pojat pitävät eri kevätleirin, kun vuosina 1985—1990 kevätleirit olivat kaikille yhteisiä. Taas siis perinteitä rikotaan! Mari, Katja, Tytti ja Heli ovat viikon Göteborgissa ja pojat kolme päivää Timon (Koski) luona Lidingössä. (Josko tuosta poikien pikavisiitistä voi edes käyttää termiä ”leiri”?) Mielestäni seuran tehokkaan ja yhtenäisen toiminnan kannalta kaikkien ryhmien kannattaisi tietenkin järjestää niin paljon yhteisiä leirejä ja harjoituksia kuin mahdollista. Ryhmäorganisaation tulisi taas enemmän näkyä byrokratiassa, palavereissa, tavoitteiden asettamisessa ja yksilöiden ohjaamisessa. Näin vältettäisiin toiminnan turha hajautuminen.

Timo oli lähtenyt Lidingöön Piiparisen Panun kanssa kolmeksi kuukaudeksi treenaamaan ja töitä tekemään. Näin kirjoittaa Timo KR 2/91:ssä reissun alusta: ”Terminaalista suoraan seuran kansliinaan, jossa seuran ’konsultti’ Tjompen otti pojat iloisena vastaan ja lupasi, että saisimme asua hänen asunnossaan kunnes työt ja asunto ovat löytyneet. Lentäväksi lauseeksi muodostuikin ’Tjompen fixan’.” Eivätkä jääneet tyttöset Göteborgissakaan ilman lentävää lausetta (KR 3/91): ”Kielitaito bättraantui huomattavasti ja varsinkin lause: ’kan du komma och öppna tvättstugans dörr’, oli erittäin suosittu.”

1992: Rynnäkkökivääreitä hotellissa

Kauden mittaan leireiltiin ja matkailtiin ahkerasti. Södertäljen kirjenvaihtajamme Eija osallistui heti vuodenvaihteessa Helsingin Suunnistajien järjestämälle kuukauden mittaiselle reissulle, matkakohteina mm. Kalifornia, Honolulu ja Tasmania. Miehet leireilivät keväällä Södertäljessä, taaskin lyhyellä eli 3 päivän kaavalla kuten edellisvuonna. Heikki Laine kävi keväällä Bulgariassa, jossa mukana oli myös Suomen Suunnistusliiton seurantaryhmä. Touko-kuussa miehet kävivät Haminan leirillä, jota Timo Koski valottaa KR 5/92:ssä seuraavasti: ”Mika Ilomäki sanoi: ’Me ollaan leirillä, meillä on hauskaa!’ Tätä saimme kuulla koko ajan, ja tähän kiteytyi leirin idea.”

Heikki ja Esa suunnistivat juhannuksena Virossa, jossa maan itsenäistymisprosessi aiheutti jännittävän sattumuksen (KR 6/92): ”Seuraavana aamuna törmäsimme hotellimme käytävällä rynnäkkökivääreillä varustautuneisiin sotilaisiin, mikä järkyttikin eräitä matkakumppaneitamme suuresti. Asia selittyi sillä, että Virossa vaihtui rahayksikkö samana päivänä ja majapaikkamme oli yksi rahanvaihtopaikka.” Jukka kävi aluevalmennettavien kanssa Puolassa, jossa kartantekijä oli ratkaissut köyhän maaston ongelman omalaatuisella tavalla: ”Eräässä maastossa etsimme kiviä, ja niistä suurin oli lähes 30 senttiä korkea, ja toisessa maastossa oli muutama kivi kaivettu esiin, jotta kartalle saataisiin kiviä.”

Pekka ”Pekko” Laine, Olli ”Opa” Koski, Mika ”Miisu” Ilomäki, Heikki sekä Epilän Esan Tomi Heikkilä leireilivät heinäkuussa viikon Norjassa Trondheimissa, jossa he saivat asua ilmaiseksi NTHI:n Ari Heinolan soluasunnossa. Näin Pekko KR 6/92:ssä: ”Sikäläisen elämänmuodon ehdoton huipentuma oli pizzaravintola, jossa sai syödä 44 kruunulla niin paljon, kuin jaksoi. Kävimme neljä kertaa syömässä siinä paikassa ja viimeisellä kerralla ahmimme niin paljon pizzaa suihin, että kokkikin rupesi

ihmeissään pälyilemään, minne me oikein sitä ruokaa tungimme. Kyllä olimme ylpeitä!”

Mikko Laineen viimeiset jäähyväiset saatiin lukea, kun hän raportoi KR 8/92:ssä kesätyöstään Euroopan hiukkastutkimuskeskuksessa Cernissä ja retkestään Sevillan maailmannäyttelyyn. Vain 200 kilometrin päästä Sevillasta viettivät Opa, Miisu ja Heikki koko joulukuun: he olivat nimittäin lähteneet Malagaan Suomen pimeyttä pakoon! Näin saatiin ahkera matkailuvuosi onnistuneesti päätökseensä.

1993: Miisu etsii heiliä

Kevätleirin majapaikka sijaitsi Fredensborgissa, ja piristystä joukkoon toi viehkeä Henna-Riikka Huhta (Tapsan tytär). Merkittävää oli myös se, että kolmen vuoden tauon jälkeen palattiin ruotuun, ja tytöt olivat poikien kanssa mukana samalla leirillä — tosin vieraillevan tähden Henna-Riikan lisäksi mukana oli vain kolme omaa tyttöämme, eli Riina, Katri Mattila ja Tuula Suutarinen.

Vuosi oli matkailullisesti köyhä, mutta aivan vuoden lopussa 7 henkeä lähti hiihtoleirille Leville omakustanteisesti. Miisu teki kesällä Pentti Linkolan kirjojen innoittamana pyöräretken ympäri Suomea. ”Hei Karjalasta heilin minä löysin, lauleskelin, mutta mitään en löytänyt”, paljastaa Miisu KR 4/93:ssä.

1994: Leirin anti OK

Kevätleiri pidettiin maaliskuun puolivälissä Etelä-Ruotsissa Immelissä Kristianstadin lähellä. Taas palattiin vanhaan traditioon eli naisiamme epäoikeudenmukaisesti syrjittiin ja matkaan lähti kymmenisen luunkovaa miestä. Leirin kohokokhdaksi muodostui

erikoinen peli, josta Pete kirjoittaa KR 2/94:ssä seuraavasti: ”Leirin muista päivittäisistä toiminnoista mainittakoon pallopuoli nimeltään raivopallo. Yksinkertaisuutensa vuoksi se saavutti melkoisen suosion ryhmäläisten keskuudessa. Huhujen mukaan raivopallo on ulkopeli, mutta paras A-ryhmä totesi sen sopivan mainiosti rauhallisesti sisäpeliksi.”

Maaliskuun lopulla lähti 5 hengen iskujoukko Pete–Opa–Heikki–Miisu–Mika Viron Saarenmaalle omatoimileirille harjoittelemaan ja kilpailemaan. Kovaa kuntoa osoittivat Pete ja yllättävästi Wanharta Opa, jotka olivat 2. ja 4. sijalla 2-päiväisessä kilpailussa. Kilpailun taso ei suinkaan ollut mitenkään huono, vaan mukana olivat mm. OK-77:n Donnerin veljekset, TuS:n Tommi Tölkö ja Viron maajoukkuesuunnistaja. Muutenkin leiri oli kooveeläisille onnistunut, kuten Mika KR 2/94:ssä kirjoittaa: ”Leirin anti oli joillekin varsin monipuolinen. Peteltä ja Miisulta kannattaakin kisoissa kysellä seuraavaa: ’Onks kaikki OK?’”

Norjan matkasta Pekko kertoo KR 4/94:ssä mm. seuraavaa: ”Torstaina 23.6. odottelivat pojat Kilpisjärven Esson edessä linja-autoa, joka toisi päivän Pohjolan Sanomat. Vihdoin auto tuli, ja Miisu avasi kädet tärysten urheilusivun. Siellä se oli — puolen sivun artikkeli tunturisuunnistuskilpailusta ja iso ja upea kuva 1. päivän voittajaparista — Miisusta ja Terosta! Sanattoman hurmion vallassa pojat kuvaa katselivat, vaikka olivatkin samana päivänä pudonneet yhteiskilpailussa toiseksi kunnan hieman pettäessä.”

Loppuvuoden matkailullisesta annista vastasi Heikki, joka kävi lokakuussa omatoimimatalla Norjassa. Siellä hän valloitti 2368-metrinen Jotunheimin huipun. Näin Heikki kertoo reissustaan KR 5/94:ssä: ”Ensimmäinen majapaikkamme oli kahden järven välisellä kannaksella. Erikoiseksi paikan teki järvien välinen kolmen-

sadan metrin korkeusero. Näin ollen vedenhakupaikan valinta oli kylläkin helppoa.”

1995: Mystiset toimikunnat

Edustusryhmän vuosi alkoi mielenkiintoisesti, kun kevätleiri järjestettiin poikkeuksellisesti kotimaassa Kemiössä eikä Ruotsissa tai Tanskassa. Näin loppui vuodesta 1985 alkanut ehjä ulkomaan kevätleirien suora. Naisten ryhmän aktivoitumisen myötä palattiin vanhaan kunnon traditioon, eli tytöt olivat joukolla mukana kevätleirillä.

Vuoden matkailullisesta annista vastasi 8 hengen iskujoukon retki Norjan Sørreisaan Midnattsolgaloppiin. Porukka yöpyi meno-matkalla yhden yön Muonioissa, jossa Tero ainoana osoitti kehittyntä aivotoimintaa. Näin asiaa valottaa Ulla KR 3–4/95:ssä: ”Illan huvina oli erimuotoisten kappaleiden mahduttaminen laatikkoon, siis eräänlainen palapeli. Ei ollenkaan niin helppoa kuin saattaisi ensiksi kuvitella. Tero taisi olla ainoa, joka läpäisi tämän palikka-testin.”

Heli Vilen ja Johanna ”Jösse” Hakala kiersivät elokuussa Karhunkierroksen. Entinen tähtitoimittajamme Jösse palasi näyttävästi Kotirastin sivuille raporttoimalla ko. tyttöjen vaellusreissusta Kotirastiin 1/96. Tietävästi edellisen kerran Jösse oli kirjoittanut Kotirastiin v. 1990! Heikki vaelteli loppusyksystä taas Norjassa ja raportoi KR 1/96:een omasta reissustaan.

Muffeli harjoitteli Lundissa ja raportoi Kotirastiin 3–4/95 paikallisen seuran toiminnasta. Erikoista oli ns. toimikunnat (ruotsiksi ’komitte’), joita oli yli kymmenen ja joissa oli huomattavan paljon jäseniä. Tosin Muffeli ei ollut lyhyessä ajassa vielä täysin kyennyt perehtymään toimikuntien saloihin: ”No mitä toimikunnat sitten

tekevät. Siihen en osaa antaa yksiselitteistä vastausta. – – Edelleen hämärän peitossa on tapa millä toimikunnat valitaan.”